

*Originalveröffentlichung in: Polski słownik biograficzny
Bd. 24. Wrocław 1979, S. 328-329
Online-Veröffentlichung auf ART-Dok (2022), DOI:
<https://doi.org/10.11588/artdok.00007613>*

Osieczkowska z Filipowiczów Celina Anna (1891—1940), historyczka sztuki wczesnochrześcijańskiej i bizantyńskiej. Ur. 15 III 1891 w mia-

steczku Uciane (w pow. wilkomirskim w gub. kowieńskiej). W r. 1904 wstąpiła do 4 kl. gimnazjum rządowego, jednak wkrótce z powodu strajku szkolnego przeniosła się z rodzicami do Warszawy. Tam w l. 1905—8 uczęszczała na kursy handlowe I. Raczkowskiej, a w l. 1909—12 do szkoły handlowej A. Wareckiej i uzyskała świadectwo dojrzałości. W r. 1913 wyjechała do Trubczewska (w gub. orłowskiej) w celu złożenia egzaminów uprawniających do uzyskania rosyjskiego świadectwa z 7 kl. gimnazjum rządowego; egzaminy te złożyła w r. 1914. W czasie nauki szkolnej zajmowała posadę nauczycielki domowej (1909, 1912 i 1914). W r. 1915 rozpoczęła studia wyższe na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniw. Warsz.; w r. akad. 1916/17 przeniosła się na Wydział Filozoficzny i studiowała historię sztuki; absolutorium uzyskała 23 VI 1921. W czasie studiów była członkiem Koła Akademiczek i pracowała w jego Sekcji Gospodarczej oraz należała do Tow. «Bratnia Pomoc». W r. 1921 (?) wyszła za mąż za Władysława Osieczkowskiego, z którym mieszkała za granicą. Studia wyższe kontynuowała najpierw w Belgii pod kierunkiem Marcellego Laurent w Institut Supérieur d'Histoire de l'Art et d'Archéologie na wydziale filozofii i literatury uniwersytetu w Liège, później (przypuszczalnie od r. 1929) we Francji u wybitnego bizantynologa Gabriela Millet w École des Hautes Études w Paryżu. Stopień doktora filozofii uzyskała 17 XII 1935 na Wydziale Filozoficznym UJ na podstawie pracy *Ze studiów nad szkołą polską malarstwa bizantyńskiego* (druk. „Życie Sztuki” 1934 i odb. W. 1934, toż wyd. Kr. 1936) przyjętej przez Wojysława Molé.

W r. 1936 O. została wybrana na współpracowniczkę Komisji Historii Sztuki PAU. Uczestniczyła, bądź tylko przedkładała prace, w Międzynarodowych Kongresach Bizantynologicznych (w Rzymie 1936, w Algierze czerwiec 1939) i Historii Sztuki (XV w Londynie 1939). Ogłaszała w czasopismach specjalistycznych (przede wszystkim w belgijskim „Byzantion”) artykuły dotyczące prawie wyłącznie dziejów sztuki wczesnochrześcijańskiej i bizantyńskiej, przede wszystkim malarstwa miniaturowego i wyrobów rzemiosła artystycznego. W zakresie sztuki średniowiecznej na ziemiach Polski postawiła (w swej pracy doktorskiej) kontrowersyjną tezę, opartą na szczegółowej analizie ikonograficznej bizantyńskoruskich malowideł ściennych z czasów Władysława Jagiełły w kaplicy zamkowej w Lublinie, o istnieniu polskiej szkoły malarstwa bizantyńskiego, łączącej wschodni styl z zachodnią ikonografią, Zmarła w r. 1940 w Brazylii.

Mąż O-iej Władysław (ur. 9 VII 1884), był urzędnikiem biura konsulatu generalnego w Paryżu (od r. 1929), potem biura ambasady.

Fot. (4) w Arch. Uniw. Warsz.; — Rocznik służby zagranicznej 1932—38, W. 1938 (inform. o W. Osiecz-

kowskim); — Bochnak A., Zarys dziejów polskiej historii sztuki, w: Historia nauki polskiej w monografiach, Kr. 1948 XXII 48; Molé W., Die Entwicklung und Bedeutung der Kunstgeschichte an der Jagellonischen Universität in Krakau, „Österr. Osthefte” Bd 6: 1964 s. 324; Prace Kom. Hist. Sztuki, VIII 302; — Arch. PAN Oddz. w Kr.: sygn. tymczasowa PAU I-158, 1936 — K 212—213, 237 oraz PAU I-172; Arch. Uniw. Warsz.: Ar UW RP-UW/WFz 750; — Bibliografia prac O-iej zebrana przez L. Kalinowskiego w Inst. Hist. Sztuki UJ; — Informacje pisemne prof. Stanisławy Sawickiej.

Lech Kalinowski